Ударна частина

Авіа-конструкторське бюро

Артем ЗАХАРЧЕНКО
Юрій ШЕЛЯЖЕНКО

ЛІТЕРАТУРНА ТА АВІА ТУСОВКА КОМПАНІЯ

www.littusovka.org.ua

Макс Баженов
Short

П'ятий вгин

Він сиділа за столом, осліплений нязковатною лампою. І читав. Проспект спозиний лямскиї роман. Розчинилась у світанку. Вона ніщо ще вчора. Встала і пішла на кухню. Бо більше нічого. Вона пішла по собі тільки но він допиті історію кохання... Ікнього? Можливо. Але героїня також чиє чудового літнього спозиний лямскиї роман, написаний Запишта ж мкіи обороті, тільки ж бути написана книжка. Так було завжди... Просто, подібно. Але героїня також чиє чудового літнього спозиний лямскиї роман у м'якій обгортці. Історію кохання... Ікнього? Можливо. А може – нею самою...

Другий вгин

Перший вгин

Єдиноначальні

Перед запуском скільки на шість пункмірних підлягає заміщенню. Кожен зайнятий по розкладу. Проблеаура заміщенню порушу. Зовні, як, зовні, заміщається вказаному порядку. Тоді, діл себе, діл себе.

Інструкція з експлуатації

Перший вгин

Перед **використанням.**

Бажано використовувати не за призначенням. Суворо заборонено!

Валера Богуненко

Перший вгин

Цей дуже передусім приємний, а тексти на витоблення літературне явище, що вашне бурлить. Якщо не пропишь, а бурлить, то вашне проблемне. Ми впевнені, що ми пишемо на мовлення, а не на прикладі. Ми хочемо, щоб ви вивчили, що ваша мрія – це не просто слова, а насущний реальний на високий рівень.

artlemgulu.kiev.ua
(sub): littak!)
тел. 269 04 35

Четвертий вгин

Другий вгин

Він ужиє одружена ден
Дешне інше не
Куїв перен перевеніь пре
Поная уже росте
Хіба по обнишпи пусте
Яка Собаки путь як
Що люди там жиєуть
Отож розумний ти дурко
Сиджу сповіщав
Куїв вербо місяць
Навколо хаєм скрав
Кіно на дурко

Перший вгин

Другий вгин

Третій вгин

Валера Богуненко

Третій вгин

www.littusovka.org.ua

Яничок сюди

Куче дуже кроки
Дуже до дому
Бо зовсім що
Не зовсім, що
Як, ліноі, кріз
Минулся на лиша:
І ладі сусідський сонах,
Дуже у дусі пім.
Таке у мрій кваслоа,
Дуже у неоі лим...

Яничок сюди

Світлана БОГДАН

*****

- Куди ти націлила погляд за обрій?
У мене для тебе є пересторога.
- Не треба. У тій неозорості добрій,
Ти бачиш, дорога, дорога, дорога...
- Пощо наслухаєш? Тут тихо, як всюди.
Лишися, не йди, за вікном небезпека.
- Ні-ні. Як красиво, говорять десь люди,
Ти чуєш, далеко, далеко, далеко...
- Зостанься. Не кличуть
- то марення хворі.
Закрий свої вуха, заплющи повіки.
- Не можу. Я вийду поглянуть на зорі.
-Надовго?
-Навіки, навіки, навіки
...

Шостий вгин

Галя
Ведмідь

Ведмідь, окраса лісу, хазяїн дивного хутра, ішов та ішов болотами.

На його спині в хутрі звила кубло миша. То була вредна сіра польова миша, казала ведмедеві:

- Візьми мене за жінку!

- Та нікуди це не годиться! Я можу взяти тебе хіба що за мишу, на спину собі - аби звила кубло.

- Ну, бери хоча б поки що так, а тоді будемо бачити. - одказала вража миша.

Коли вони розмовляли в лісі, здавалося: клишоногий каже сам до себе.

- Ну, сама суди, яка з тебе жінка?

- Як - яка? Прівлєкатєльна! І дуже навіть інтересна.

Кудлатий важко зітхнув.

- Ти ж не зможеш зготувати мені харч.

- Зате ти мене легко прогодуєш.

- ...Не зможеш влаштувати лігва.

- Зате я тебе люблю.

- Скаже іще!

- Не пиши дурниць. Мені потрібна справжня жінка. От піду зараз до ведмедиць.

- Я тобі піду!

- А я піду!

- Тільки спробуй!

- І що?

- Та вкусю!

- А я тебе тоді заразом із кублом вичухаю,

Шостий вгин

ТКАЧУК
Варнава

ще й у процесі ненароком розчавлю.

- Ну, давай, чави, вбивай своє кохання!

- Ти мені не кохання!

- А хто?

- Миша!

- Одне другому не вадить!

Здорова ведмедиця їла малину просто з гілок, з листками.

- Здорова була, Маріє! - проревів наш ведмідь.

- І ти будь здоров, Варнаво. Що таке?

- Та ходи мені за жінку!

Марія відвернула морду.

- Побійся Бога, Варнаво! І мене не клич на гріх, і сам не будь двоєженець.

- Ти про що?

- Та про мишу, жінку твою.

- Та яку?

- Та облиш!

- Та хіба миша ведмедеві жінка?

- А що?

- Я ж її навіть не бачу!

- Ну і що?

- Та я ж її... не люблю!

- Це завжди так здається.

"Фіг знає що!" - подумав ведмідь і почухав лівий бік.

"Фіг його знає, чого він!" - подумала миша і більш якісно почухала ведмедячий бік.

"Дякую." - подумав ведмідь.

на борту:
Макс БАЖЕНОВ
Світлана БОГДАН
Валера БОГУНЕНКО
Богдан ГОРОБЧУК
Олександр ДРАГУН
Артем ЗАХАРЧЕНКО

на борту:
Ольга КОВАЛЕВСЬКА
Софія МОСКАЛЕНКО
Ілля СТРОНГОВСЬКИЙ
Галя ТКАЧУК
Наталя ЧЕРЕВКО
Юрій ШЕЛЯЖЕНКО

#2

09 2004

Ольга КОВАЛЕВСЬКА

* * *

Налимонений чай я ковтаю, як власну відразу.
Жовте коло лимонками світить із чашки Мені.
Так набридло скисати від кислого соку щоразу
І дивитись на довгу дорогу, убиту в моєму вікні.
Нагрівач тихо ниє, із дроту виплакує іскри,
Його сльози залили весь килим рожевим гарячим вогнем.
До дверей так далеко і втомлює думка про відстань,
І повітря наповнене димом, густим, наче крем.
Світанкова піна гризе гілку дерева часу,
Заграє до шипучого холоду цього початку весни...
Чай пом'якшено тхне сльозогінним і лагідним газом
І пресує дорогу в спітнілому зовні вікні...

Наталя ЧЕРЕВКО

ЧАЙ З ЛИМОНОМ

Моя любов
Банальна,
Як чай
З лимоном.
Ти – чай
Міцний,
Я – різаний
Лимон.
Тобі все
Віддаю:
Сік, колір,
Смак. . . .
А ти мені –
Свою присутність.
Холодну,
Випадкову і
Байдужу.

Але з тобою ми –
В одній
Прозорій
Склянці.
Й вуста
Смакують
Нас одні і ті ж.

* * *

Как падение звезды в небо,
Поиск смысла в глубине жизни.
Без надежды распознать небыль
Поглощаю пустоту мысли.
Разобраться бы в себе – Светлой,
Не проклясть бы темноту в душах,
Отыскать на дне своё сердце
И забыть себя в лучах лунных.
Но не пустит ввысь
тоска Солнца,
Идеальность
отсечёт крылья,
Ведь пока живёт
закон “можно”,
Для запретов
не найдёшь
смысла.

--- МОСКАЛЕНКО ---

* * *

Этот мир продолжает спать, чтоб меня не будить.
Из снежинок его кровать, из тумана огни.
Вновь погасли мои глаза - солнце не обмануть...
Вспоминаю твои слова, оставляю наш путь...
Позабыты надежды свет и реальность мечты.
Отпускаю тебя навек...Если хочешь, лети!

--- Софія ---

Ілля СТРОНГОВСЬКИЙ

-Маятник-

[...аби вбили немовля, німі
брали його за ноги й
довбали головою об стіну.
Стікий спогад з дитинства]

I

ну давайте
хто перший
головою об стіну
я ж не Христос
аби цвяхи в кінцівки
мізки — плямою а не кров — цікаво
мені не спокутувати людства гріхи
свої б...
просто жахливо (підставте потрібне)
дивитись як волосся росте
і як проростає копія німбу
Мавл'яні корені
людство
наверстує

II

Господь дихнув —
пішла морка:
творіння не хоче
вірити в Бога
творіння вірить
лише у ніц
питанк
кригов
біц

III

і P.O.D. сурмить проте
ерихну стіни
міцно кістюю черепа вкриті
повторення
не
пройде

IV

тому:
головою об стіну
головою об стіну
головою об стіну
головою об стіну.

Олександр ДРАГУН

СПОГАДИ

Часом відчуваєш, що ось-ось іде
дорогою горами. Могкі ноги йдуть по небу
й знижають далеко за обрієм, залишаючи
спогади.
Спогади сповнюють навколо мене,
пізнуть у голову, зупиняють серце. Іноді
сповним дощем, іноді – сліпо морсько
зворушують думку.
Згадую, і не знаю, чи потрібно це
мені. Навіщо? Для того, щоб часом не
втратити концентрації у майбутньому –
згадую.
Всюду і ніщо в шатах зелені і
високих неба. Осінь з її золотими
стежками.
Мдуни, задираю стежинки в
дорожню і рахую – як вас багато! Ось і
знимо стало... Пишть сніг під ногами,
а навколо – тиша і самотність.
Хвилі... Море хвиль. Одна за
одною, і на мене. Я не в змозі
сплинуе, схоже на нарколіт. Один
раз подумай і – на все життя
Хочеться доторкнутися – неще.
Згадую вас, приємні
жахи, що потім реальністю
вливалися в моє життя так
непомітно і рантово, що
задовго пригадати, коли
трудота ражеє. Дякую
тим, мої сни, що не
мною.
Згадую свою
весь час кудись
тікала. Нестримно
несласть удаленіль,
тільки вітер гуй у
вухах. Її душа, хоча
і чорна, але
до новоро тіла.
сновнена надії,
прозвичнювалась.
Я без тіні –
нічо не
нане ніщо без
сонця.
Мені
потрібна
тіні, мені
потрібне
кохання.

Іван Гробчук

ЛИСТИ

1. До адресата

вага рідера вгущі шинами. я порал
прямую землею сиром. так хочеться кросс
убити щоб потім себе почувати винно [з
неба сніг мажке лавиною. піл сніром мокна
.наеліть жити і] нал головою жмари озерами.
.лроли піл ними з мистими шинами. жити б на
.пізрні очима вессемна. жити б на пізрні.
та хоч би й киева [бери розпорудуть
.ядуюка зміеві вишевні українськими

2. До b.zwittersonna

.жевка в чашці холодного чаю. чому
.в ялісь ірри рраєг? жевка жиє – я то
вона там – ніхто не знає. може вона
.вілчуваю.. серіозно – вона – шосс
.більше ніж лісність . вона
.фантастично дивиться вгору. може
.мені хто вілповість – чому вона
.лишне до мого зору.. жевка в чашці
.холодного чаю. вний ісус в
.увіленних ялях. чай допивав.
.більше часу
жевка зникне. ніу. бо не мав
.просто думати що ти сотрів а
.тримати ружи. в мені
.думати що ти вітер . мене
.тримаєш двері як могли б
.тримавсь мужи як могли б
.тримати ружи у простір а
вілчуваю як ж.. в
.собі. вілчуваю як вілчуваю
.того розриваєтьсяся моя
.пльоть намагаєтьсь
.показати людям світло
.моє і звуки мої а всі
.бачать лише ружи мої. краще
що і двері мої. краще
.ружи у мене
.підобрільні.
.за язик
.жирах
– Не, язик
– Ну а мене
– А тяжа
.ружина? .
.підтримує двері як могли б
.жирами
– Ну ружина у простір
– Не що ви говорите?
– Ну ружина
– Не, а серцебиття
– Не, а лінка
– Ну ружина
– Не, а лінка
– Ну ружина
– Не, а лінка
– Ну ружина